

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. L. T.
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2025, č. j. OAM-1733/BA-BA07-BA03-Z-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 1. 2025, č. j. OAM-1733/BA-BA07-BA03-Z-2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), byl žalobce zajištěn ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „*zákon o azylu*“), přičemž doba zajištění byla stanovena do 19. 4. 2025. Důvodem zajištění žalobce bylo to, že byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Praha, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen OPKPE Praha), č. j. KRPA-397482-9/ČJ-2024-000022-ZZC ze dne 29. 12. 2024, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) a umístěn do Zařízení pro umístění cizinců (dále jen „ZZC“) za účelem vycestování. Žalobce byl zajištěn z toho důvodu, že dne 29. 12. 2024 byla kontrolována jeho totožnost ubytovně na adrese X. Žalobce předložil cestovní pas VNM č. X. Lustrací bylo zjištěno, že mu bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států a smluvních států a je evidován v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) s platností do 4. 12. 2029, čímž vzniklo podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně.
2. V policejním protokolu o výsledku ze dne 29. 12. 2024 žalobce uvedl, že je zdravý. Dále sdělil, že naposledy byl ve Vietnamu v červnu 2024, poté odletěl do Maďarska, kde získal platné pobytové oprávnění na základě zaměstnání do 1. 4. 2025. Následně odjel do ČR, kde má pracovní smlouvu a chtěl zde získat povolení k pobytu. Dle něj nevěděl, že mu byla v Maďarsku stanovena povinnost vycestovat ze zemí schengenského prostoru, a myslel si, že je zde legálně na základě pobytového oprávnění v Maďarsku. V ČR bydlí asi měsíc v hotelu Košík, kde i pracuje, zároveň pracuje jako nosič v Sapě v Praze. Je svobodný a bezdětný, v ČR nemá žádné vazby a žádný majetek, naopak ve Vietnamu má celou rodinu i zázemí pro případný návrat do vlasti. Prohlásil, že mu v zemi původu nic nehrozí a je to pro něj bezpečná země, v případě správního vyhoštění by dobrovolně vycestoval. Přesto se do Vietnamu zatím nechce vracet, protože si zde potřebuje vydělat peníze na splacení dluhu 600 tisíc Kč, který mu vznikl kvůli cestě do Maďarska.
3. Dne 31. 12. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné důvody jejího podání.
4. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně bez jakéhokoliv povolení k pobytu, rovněž zde nelegálně pracoval. Pokud by ho nezadržela policejní hlídka a nezjistila tyto skutečnosti, zjevně by ve svém nelegálním pobytu a nelegálním výkonu práce v ČR pokračoval. Žalobce je veden v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) jako státní příslušník třetí země, na něhož se vztahuje rozhodnutí o navrácení s platností do 4.12.2029, a to na základě údaje zadaného právě Maďarskem. Je tedy zjevné, že ani jeho maďarské povolení k práci a pobytu, na které se odvolával paradoxně i při pobytu v ČR, již neplatí. Tvrzení žadatele, že mu nebylo žádné zrušení pobytu doručeno, a že tedy neví o svém nelegálním pobytu, když ale sám uvedl, že v Maďarsku neuvedl žádnou doručovací adresu, a navíc ze země odjel, je pak zcela absurdní. Vykonával na území ČR nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR. Neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do vlasti, nic mu tam podle něj nehrozí, pouze tam má dluh vzniklý zaplacením cesty do Maďarska. Nemá nikde nahlášenou adresu, v současné době bydlí dle něj měsíc v hotelu X v X, jehož adresu si ale nepamatuje. Na území ČR tedy není kontaktní, není možné mu kamkoliv cokoliv

doručovat nebo ověřit jeho adresu. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR a jeho zajištění za účelem vycestování a umístění do ZZC. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení přitom nevyplynulo nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC. Z jednání žalobce je tak podle žalovaného zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze zmařit nebo znemožnit realizaci vycestování, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám žalobce by tento krok v ČR neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost. Žalobce však své podání učinil až v souvislosti se svým zajištěním Policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území ČR učinit již dříve v Maďarsku. V případě žalobce má žalovaný na základě výše uvedených skutečností za jednoznačně prokázané, že podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno toliko snahou zmařit nucený návrat do vlasti. Sám žalobce ostatně deklaroval, že mu v zemi původu nic nehrozí a nemá tam žádné problémy. Přesto se nyní podáním žádosti o mezinárodní ochranu brání vycestování.

5. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce přiznal, že na území ČR nemá žádnou rodinu, naopak ve vlasti má rodinné příslušníky včetně rodičů, nemá tudíž žádnou motivaci zůstat na území ČR a být správnímu orgánu k dispozici pro potřeby správního řízení na konkrétně určitelném a stabilním místě. Žalobce není v současné době v ČR rovněž nikde hlášen k pobytu, bydlí dle něj v hotelu X v X, není tam však nijak přihlášen a ani si nepamatuje tamní adresu ani svůj telefon. Je tedy zjevné, že není možnost jej kontaktovat na jakékoli adrese v ČR a předpokládat, že se na ní skutečně bude jmenovaný zdržovat. Jmenovaný nemá v ČR ani jiné vazby ani majetek. Žalobce nemá v ČR ani jiné vazby ani majetek a nemá možnost získat finanční prostředky legálním způsobem, kdy žadatel o mezinárodní ochranu ani v případě propuštění ze ZZC zatím nemůže na území ČR legálně pracovat, nelze tedy očekávat ani možnost jeho pravidelného docházení na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly jeho součinnosti, kdy toto by si samozřejmě vyžadovalo rovněž určité finanční náklady. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán připomíná, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotyčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotyčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil ze svých zdrojů. S ohledem na předchozí jednání žadatele, kdy tento zde nelegálně pobýval, jasně tím vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů stran ČR, nelze dle názoru správního orgánu oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se na tomto jeho jednání cokoliv změnilo a dotyčný by zůstal správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z ČR v případě jejího zamítnutí.
6. S ohledem na výše uvedené má žalovaný za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, případně jej pozdržet. Žalovaný má rovněž za prokázané z postupu žalobce, že jeho propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního

řízení ve věci mezinárodní ochrany a nelze v případě žalobce rozumně předpokládat, že by žalobce své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu žalovaný uložil. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

7. Žalovaný se dále zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v ZZC. Třebaže správní orgán považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany za účelové, s ohledem na znění zákona o azylu nebude na žádost aplikovat ustanovení § 16 zákona o azylu, týkající se žádostí zjevně nedůvodných – konkrétně § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení lze zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou jediné v případě, že žadatel podal žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání, či je pozdržet. Vzhledem k tomu, že žalobce může v průběhu správního řízení ke své žádosti o mezinárodní ochranu uvést i jiné důvody, nelze v tuto chvíli vyloučit, že jeho žádost bude nezbytně posuzovat standardně podle § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Zároveň však lze v případě žalobce s ohledem na upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90 dní, tedy přibližně v polovině zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Proto žalovaný stanovil dobu trvání zajištění žalobce na 90 dní. Vzhledem k tomu a ke skutečnosti, že případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v zařízení pro zajištění cizinců bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit prvotních 90 dní o dalších 15 dnů na podání případné žaloby. Společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení tak dle správního orgánu činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 90 + 15 + 5 dní, tedy celkem 110 dnů.
8. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, v níž namítal, že nebyly splněny podmínky pro zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť s ním není vedeno žádné řízení o vyhoštění, vydání nebo předání atd., kterému by se mohl žádostí o mezinárodní ochranu vyhnout nebo je pozdržet. Žádné vyhoštění, vydání nebo předání mu nehrozí. Žalobce dále namítá, že neexistují žádné oprávněné důvody, které by skutečně odůvodňovaly domněnku, že žádost o mezinárodní ochranu podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalobce podáním žádosti o mezinárodní ochranu uplatnil svoje právo zaručené v čl. 36/1 a čl. 43 Listiny základních práv a svobod. Proto mu pouze pro uplatnění těchto práv nemůže být způsobena újma spočívající v omezení osobní svobody zajištěním na základě rozhodnutí napadeného touto žalobou. Žalovaný svoje úvahy popsal na str. 3 napadeného rozhodnutí a je zřejmé, že důvody pro zajištění žalobce spatřuje pouze v tom, že žádost o mezinárodní ochranu podal až po zadržení Policií ČR. K tomu žalobce uvádí, že ihned po svém zajištění policií byl poučen o tom, že podle § 3a písm. a) bod 4 z.č. 325/1999 Sb. je oprávněn v zařízení pro zajištění cizinců podat žádost o mezinárodní ochranu s tím, že toto právo podle § 3b/1 z.č. 325/1999 Sb. zaniká uplynutím 7 dnů. Žalobce do té doby o možnosti podat žádost o udělení mezinárodní ochrany nevěděl, a to po celou dobu svého pobytu po EU. V zařízení pro zajištění cizinců ji podal poté, co se o této možnosti dozvěděl s poučením, že tak musí učinit do 7 dnů. Byl tedy motivován k jejímu podání v zařízení pro zajištění cizinců hrozbou ztráty tohoto práva. Žalobce namítá, že samotná skutečnost, že žádost o mezinárodní ochranu podal až v zařízení pro zajištění cizinců a nepodal ji dříve, ačkoli k tomu měl možnost, sama o sobě nepostačuje k naplnění

důvodu pro zajištění podle § 46a/1 písm. e) z.č. 325/1999 Sb. Takový postup by totiž znamenal automatické zajištění každého cizince, kterému hrozí vyhoštění a podal žádost o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce namítá, že takové „automatizované“ omezení osobní svobody je protiústavní.

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že podle názoru správního orgánu není probíhající řízení o správním vyhoštění podmínkou pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Ostatně v odkazovaném ustanovení žádná taková podmínka zmíněna není. Žalobce byl zajištěn za účelem vycestování. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu hovoří o „hrozícím vyhoštění“, což je přesně situace, ve které se žalobce bude nacházet v případě, kdy svou povinnost vycestovat nesplní. Žalovaný se domnívá, že jeho postup není v rozporu s platnou legislativou. Co se týče námitek ohledně nevyužití možnosti uložit žalobci zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, žalovaný odkazuje na strany 3 - 5 napadeného rozhodnutí.
10. V replice žalobce uvedl, že s tímto výkladem ust. § 46a/1 písm. e) z.č. 325/1999 Sb. nesouhlasí. Pojem „hrozící vyhoštění“ je třeba vykládat tak, že vyhoštění musí cizinci bezprostředně hrozit. To znamená, že je s cizincem vedeno řízení o vyhoštění, ve kterém hrozí uložení rozhodnutí o vyhoštění nebo o vyhoštění již bylo rozhodnuto a hrozí jeho výkon. Výklad žalovaného je nesprávný. Žalovaný uvádí, že žalobci hypoteticky v budoucnu může hrozit vyhoštění, pokud nesplní povinnost vycestovat. Možnost hrozby vyhoštění v budoucnosti vázaná na podmínku, že žalobce teoreticky v budoucnosti může porušit nějakou svoji povinnost, není „hrozícím vyhoštěním“ ve smyslu § 46a/1 písm. e) z.č. 325/1999 Sb. a nemůže být důvodem pro jeho preventivní omezení osobní svobody
11. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*
13. *Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu: „... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení: „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“*
14. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal žalobce pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vycestování, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento závěr dle soudu vyplývá především ze skutečnosti, že

žalobce v ČR pobýval bez platného povolení k pobytu, aniž by požádal o mezinárodní ochranu, přestože uvedl, že mu ve vlasti nic nehrozí, a to poté, co pobýval nelegálně i v Maďarsku, kde mu byla uložena povinnost vycestovat z území schengenského prostoru, což zjevně nerespektoval, a to rovněž bez podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce tedy po celou dobu pobytu na území schengenského prostoru neučinil žádný krok k legalizaci pobytu, např. prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu, dokud nebyl zajištěn za účelem vycestování, přestože zde pobýval bez platného povolení k pobytu. Žalobce současně neuvedl nic, co by mu v dřívějším podání žádosti bránilo, pouze tvrdil, že o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu nevěděl. Nelze však v souvislosti s tímto tvrzením pominout podstatnou okolnost, že žalobce nejen podal žádost o mezinárodní ochranu až po zajištění, resp. po výslovném poučení o ní a o lhůtě, do které je nutné žádost podat, nýbrž také bez uvedení jakéhokoli konkrétního důvodu žádosti kromě obecného vyjádření neochoty k návratu do vlasti. Za této situace se jeví žádost žalobce účelovou s cílem zabránit nucenému vycestování bez ohledu na tvrzení, že dříve žalobce o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu nevěděl.

15. Naopak přirozenou reakcí člověka prchajícího před specifickým druhem nebezpečí je úsilí takto ohroženého jedince domoci se jistého útočiště, jakmile se ocitne mimo dosah této k úniku stimulující hrozby. Členské státy EU ve shodě sdílí lidskoprávní étos, který artikuluje Listina základních práv EU coby součást unijního primárního práva. Hledá-li tedy občan třetího státu ochranu před formami útlatku podle § 12 zákona o azylu, má tak učinit bezprostředně po vstupu na území prvního členského státu EU, a to žádostí o mezinárodní ochranu adresovanou jeho správnímu orgánu. Jinak zavdává příčinu k seriózním úvahám stran jiných motivů k podání dotčené žádosti, než jsou ty motivy, jež kvituje pododvětví azylového práva. Současně soud uvádí, že žalobce je veden v SIS, neboť do tohoto informačního systému byl zadán Maďarskem. Žalobce pobýval žalobce na území ČR bez jakéhokoli povolení k pobytu, dokonce zde nelegálně podle svého vyjádření pracoval. O udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal až dne 31. 12. 2024. Žalobce na území ČR pobýval bez platného cestovního dokladu. V důsledku uvedeného byl žalobce dne 29. 12. 2024 zajištěn. S ohledem na právě uvedené tak není možné přisvědčit žalobní námitce žalobce, že nebylo nutné přistoupit k jeho zajištění jen z toho důvodu, že se jedná o mimořádný institut týkající se pouze osob, jimž již bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění. Z výše uvedeného je totiž zřejmé, že žalobce nerespektoval právní řád ČR, když pobýval na území Schengenského prostoru bez platného pobytového oprávnění, cestoval bez jakéhokoli povolení mezi jednotlivými zeměmi EU, nelegálně v ČR pracoval a současně ani nemá žádnou doručovací adresu v Evropě, a pokud nyní bydlel na ubytovně v Praze, její adresu ani nevěděl. Tímto svým jednáním se žalobce vystavil hrozbě, že může být vyhoštěn, tudíž byly splněny podmínky pro jeho zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu z důvodu hrozícího vyhoštění.
16. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) vydal usnesení ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 Azs 73/2017-29 s následným argumentačním jádrem: „*V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize.*“ Čemuž na úrovni unijní judikatury v agendě azylového, potažmo cizineckého, práva věnoval entrée rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech sp. zn. C-411/10 a C-493/10: „*Z přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku*

1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.“ Vzhledem k odkazované zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy EU žalovanému, stejně jako státní správě ČR en bloc, přináleží povinnost důvěry v plnou realizaci unijních právních standardů pod jurisdikcí každého z členských států EU, k níž jakožto podmnožinu nutno vztáhnout povinnost důvěry v pomoc skýtanou paušálně osobám s azylově relevantním příběhem. Spatřováno nastíněným prizmatem, shledává soud právně souladnou dikci napadeného rozhodnutí o tom, že azylová žádost: „... byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve...“ Možnost tzv. standardního posouzení žalobcovy azylové žádosti ve vazbě k otázce zajištění, resp. zvláštních opatření žalovaný s ohledem na judikaturu NSS dostatečně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí správně zejména tím, že žalobce v průběhu azylového řízení může uvádět i jakékoli jiné důvody, které budou posuzovány podle § 12, §13, §14, § 14a a § 14b. Soud k tomu pouze dodává, že o azylové žádosti se rozhoduje ve zvláštním řízení, u něhož dopředu nelze vyloučit zjištění azylově relevantních informací správním orgánem. Pro potřeby řízení o zajištění je azylová žádost posuzována především podle výchozího kontextu, jež představuje zejména to, za jakých okolností žadatel o mezinárodní ochranu požádal. V případě žalobce až po svém zajištění, jakkoliv možnost k tomuto měl již dříve.

17. Ze shora uvedených důvodů by podle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR, poněvadž na území ČR pobýval nelegálně a současně bez platného povolení zde pracoval. Žalovaný tudíž dospěl podle názoru soudu ke správnému závěru, že z jednání žalobce bylo zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a tak jak průběh azylového řízení, tak případně uloženou povinnost vycestovat mařit. Žalovaný správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, jež odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, protože žalobce porušoval zákony ČR a existuje riziko, že v tomto přístupu bude pokračovat. Pouhá skutečnost, zmíněná v žalobě, totiž že žalobci dosud nebylo uloženo vyhoštění, neznamená automaticky, že u žalobce jsou splněny podmínky pro uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, neboť žalobce nemá v ČR žádnou doručovací adresu, na které by měl motivaci pobývat. Důvodem pro neuplatnění zvláštních opatření je také okolnost, že žalobce si nemůže legálně opatřovat v ČR příjmy, když zde nemůže pracovat a současně zde nemá ani majetek vyšší hodnoty.
18. Pod tíhou výše předložených faktorů shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Kauza žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, vede soud k jednoznačnému závěru o existenci důvodné obavy, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. Tento závěr jen potvrzuje žalobcovo předchozí chování, proto nebude mít ani zájem dobrovolně přistoupit na spolupráci s českými správními orgány. Ta totiž může vyústit v realizaci správního vyhoštění. S ohledem na shora uvedené nebylo možné mírnější opatření ve

smyslu § 47 zákona o azylu použit, pročez zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.

19. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, jenž říká: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“ S ohledem na výše vyřčené nezbyvá soudu než konstatovat, že žalovaný nepochybil, když v daném případě shledal v jednání žalobce existenci indicií nasvědčujících tomu, že žalobce by se správními orgány nespolupracoval při vyřizování své žádosti o mezinárodní ochranu a při eventuálním následném nuceném vycestování.
20. Žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48 zahrnuje též právní větu ve znění: „*Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.*“ Pobytovou historii žalobce a s ní související potenciální rizika žalovaný zohlednil.
21. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 20. ledna 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně